Scholer: Den sidste ærede Talers spøgefulde Bemærkning om at nedsætte et Udvalg paa eet Medlem skal jeg ikke komme ind paa, ligesom jeg heller ikke i det Hele skal indlade mig paa Spørgsmaalet om Udvalgs Nedsættelse, da det ikke nu ligger for, men jeg begjærede Ordet i Anledning af en Yttring af den første ærede Taler om § 93. Det kan jo være, at Redaktionen er mindre heldig, men jeg tilstaar, at jeg kan kun forstaa den saaledes, at det er det i det andet Thing foreliggende Lovforslag, der sigtes til, og at det ikke kan være fremtidige Love om Retsgebyrer og Skiftegebyrer, og naar det samme ærede Medlem synes at have saa svagt et Haab om, at disse Love skulde kunne blive færdige i denne Session, maa jeg tilstaa, at jeg har en noget mere fangvinsk Forhaabning om, at netop disse to Love ville kunne tilendebringes i denne Samling. Det forekommer mig, at der ikke i disse to Lovforslag er saa store Stridspunkter, at man jo vel maa kunne komme overens derom. Det andet Lovforslag foreligger jo idag i det andet Thing til 2den Behandling, og jeg nærer Haab om, at man nok skal kunne komme overens om at faae de to Love færdige, hvad vistnok Alle ville sætte særdeles stor Pris paa. Paa de andre Punkter, der ere berørte, skal jeg ikke indlade mig. Det kan jo være, at der er nogle smaa Ændringer, som det vil være hensigtsmæssigt at foretage, men som vel ikke ville berede Loven store Vanskeligheder.

Nellemann: Jeg skal kun bemærke, at ogsaa jeg vilde gjerne se, at det foreliggende Lovforslag blev færdigt i indeværende Samling. Men ser man hen til, at Lovforslaget om Betaling for Skiftegebyrer først nu foreligger det andet Thing til 2den Behandling og endnu slet ikke har været i dette Thing, kan man vel fra et almindeligt Synspunkt sige, at det stiller sig saaledes, at det ikke er sandsynligt, at Loven vil blive færdig; men kan det lykkes, vilde det jo være saa meget desto bedre.

Justitsministeren: Hvad det sidst berørte Punkt angaar, vil jeg tillade mig først at gjøre den Bemærkning, at jeg forstaar ganske vist § 93 paa samme Maade, som det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Scholer), nemlig at den Lov, der sigtes til, er den, hvortil Forslag i Dag foreligger det andet Thing til 2den Behandling, saaledes som jeg før tillod mig at omtale. Jeg skal i Øvrigt gjerne indrømme, at det vil maaske være rigtigere eventuelt at tydeliggjøre, at dette er Meningen. For saa vidt bortfalde jo de Betragtninger, som et æret Medlem for Kjøbenhavn (Nellemann) anstillede under en modsat Forudsætning. Naars man opkaster det Spørgsmaal, hvorvidt der er mere eller mindre Udsigt til, at dette og det andet Lovforslag kunne fuldføres i denne Samling, er det ganske sikkert, at enhver Lovs Skjæbne kan være underkastet nogen Tvivl; der er ingen Sikkerhed for, at overhovedet et Lovforslag vil blive vedtaget af nogen af Rigsdagens Afdelinger, end sige Sikkerhed for, at begge Rigsdagens Afdelinger ville blive enige om Indholdet af et Lovforslag paa ethvert Punkt. Men for saa vidt der blev hentydet til, at først i Dag var det andet Lovforslag til 2den Behandling i det andet Thing, kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at der ikke er mig Noget bekjendt om, at just denne Samling skulde sluttes i disse Dage eller om faa Dage. Naar denne Samling skal sluttes, vil naturligvis meget væsentlig bero paa, hvorledes de forskjellige Forhold udvikle sig, og at der med Hensyn til en Sessions Slutning maa tages et skjønsomt Hensyn til, hvilket Resultat der er Udsigt til at naa af Samlingen, er Noget, der forstaar sig af sig selv. Jeg for mit Vedkommende vilde ikke anse det for forsvarlig at slutte indeværende Samling, saa længe der er Haab om at kunne faae tilendebragt saa vigtige Lovarbeider som dem, der er Tale om i dette Øieblik. I Øvrigt er det kun nogle faa Bemærkninger, jeg har at gjøre. Det glædede mig at høre, at navnlig det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Nellemann) i det Væsentlige deler den Opfattelse, som jeg har søgt at gjøre gjældende, af Lovforslaget, som det foreligger for Thinget. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at selvfølgelig ogsaa jeg havde tænkt mig den Udvei, som det ærede Medlem omtalte, hvad § 5 angaar, at henvise til Reglerne i Forordningen af 11te September 1839. Naar det ærede Medlem kun nævnede § 8, forudsætter jeg, at han dog ogsaa har tænkt paa andre Paragrafer i den nævnte Forordning, hvor der opstilles en Præsumtion for, at en Person kan være død og borte; jeg sigter naturligvis til §§ 14 og 15. — Hvad § 14 i Lovforslaget angaar, kan det vistnok være ganske rigtigt, som det ærede Medlem antydede, i alt Fald at gjøre en Begrændsning med Hensyn til den der indsatte Regels Anvendelighed eller Omraade. Paa Forhaand skal jeg bemærke, at jeg i og for sig ikke kan skjønne, at der er tilstrækkelig Grund til at ombytte Ordet „Fuldmægtig" med „Værge". Det er mig noget tvivlsomt, om der praktisk taget vil øindes Noget, og om ikke snarere det Modsatte vilde blive Tilfældet, naar man her indførte Benævnelsen Værge i Stedet for den, der i og for sig er naturlig, naar der er Tale om myndige Mænd, nemlig Fuldmægtig. Det er jo imidlertid et underordnet Punkt. — Hvad § 19 angaar, er det selvfølgelig ikke undgaaet min Opmærksomhed, at som Reglen foreligger affattet, maatte man korrekt komme til den Fortolkning, som blev antydet af det ærede Medlem. Hvorvidt det kan have nogen Indflydelse paa, om man bestemmer sig til endelig at blive staaende ved Paragrafen uforandret, som den foreligger, eller ikke, derom skal jeg ikke udtale nogen bestemt Mening, men jeg kan ikke negte, at jeg